

I si em regirés?...

I si em regirés amb tan sols un somriure?
Els gossos boigs del record
que m'envesteixen
sota l'atenta seda de l'aigua decursiva del temps
esdevindrien llum amb mil efígies burlaneres...
i em creuria lliure.
Sacsejo
la meua joia inhàbil al vent de l'horitzó
i em crec que somric.
Ser humà posat en creu.
Uns folls vegetals ensopits giren sense fi...

¿Quina ciutat
on es queixen els vents
em suplica
amb estrany balanceig indecís?
Qui balla mentre jo pateixi?
Qui canta mentre jo xiscli?
Vull donar la seua veritat
a la que és la faç meva aquesta.
Vull que em cridin pel meu nom
no disfressat en forma estrangera.
Vull conèixer-me per fi
al bell mig de la sang i de les plagues
de la meua nua solitud desmesurada.
Però
les flors que jo vull olorar em fugen.
Però
la fruita que mossego m'escapça la integritat.
Però
en eixir de la ciutat aquesta tinc les mans i el cor buits,
amb la ferida mortal
d'un univers que viu del seu morir.

I he cridat a ple pulmó
la meua revolta de finir.
He donat la volta a la clariana,
ara torno al primer arbre de ma vida
Els ulls i el terra

que deporta al fons de la seua obscura selva,
ja no sé més si encara existeixen
sepultats sota la neu del meu exili.
Desconeguda
i fressosa dels meus esquarтерats espers,
oposo al cel
l'escàndol acceptat.

I aquell únic ocell dels boscos, mort,
abans del naixement en el meu pensament,
d'altres pensaments,
i les pedres,
i els homes,
i els desapareguts i els anorreats, i els joves impacients
cap
no m'ha conegut.
Aleshores
la meua estació novella
(ja sobre l'adéu)
ha pres el camí de la lenta nuvolada
dins la relliscada de llurs mandroses mentides...

I aquell ésser que crec sóc jo
va i ve, veu, somnia
i s'esgarria
en ell mateix fins a abastar el silenci
d'aquell infant perdut,
randes esquitxades de la joia.
Les paraules,
totes les paraules dels homes,
cremades a la foguera del seu cor.
I l'infant aleshores
torna a agafar el solitari joc de cartes del món.

Renada-Laura Portet